

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. София , 14.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на двадесет и шести май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: полк. СВИЛЕН Р.
АЛЕКСАНДРОВ

Членове: полк. ДИМИТЪР АНГ.
ФИКИИН
полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ

при участието на секретаря Е.Я П. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20206000600035 по описа за 2020
година

с участието на прокурора полковник Красимир Колев, образувано по ЖАЛБИ
от Е. Д. А. – частен обвинител и граждански ищец по делото, чрез повереника
и адвокат С. Р. от АК - С. и на подсъдимия бивш старши сержант М. П. С. от
в.ф. .... - гр. С., срещу присъда № 7 от 08.07.2020 г. по НОХД № 24/2020 г. по
описа на Военен съд – гр. С..

С присъда № 7 от 08.07.2020 г. по НОХД № 24/2020 г. Военен съд – гр.
С. е признал подсъдимия бивш старши сержант М. П. С. от в.ф. .... - гр. С. за
виновен в това, че от лятото на 20.. година до месец януари 20.. година в град
С., при продължавано престъпление извършил блудствени действия с цел да
удовлетвори полово желание без съвкупление с лице ненавършило 14
годишна възраст – Е. Д. А., родена на .....20.. година чрез употреба на сила и
заплашване и използване положение на зависимост над нея и на основание
чл. 149 ал. 2 т.т. 1 и 4, предл 1-во, вр. с ал. 1, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК и чл. 54
от НК го е осъдил на 4 (четири) години лишаване от свобода.

Подсъдимият е признат за виновен и в това, че от месец август 20..
година до месец януари 20.. година в град С. при продължавано престъпление
склонявал лице ненавършило 14 годишна възраст - Е. Д. А., родена на .....20..
година да наблюдава симулирани полови сношения между лица от еднакъв и
различен пол, похотливо показване на човешки полови органи и мастурбация,
чрез използване на положението на зависимост над нея и на основание чл.

155б ал. 2, т.2, предл. 1-во, вр. ал. 1 алт. 2-ра, предл. 3-то, вр. чл. 26 ал. 1 и чл. 54 от НК го е осъдил на 3 (три) години лишаване от свобода като го е оправдал по обвинението деянието да е извършено през периода от лятото на 20.. година до месец юли 20.. година.

На основание чл. 23 ал. 1 от НК съдът е определил подсъдимият да изтърпи едно общо наказание в размер на най – тежкото от наложените му, а именно 4 (четири) години лишаване от свобода. На основание чл. 41 ал. 6 от НК и чл. 57 ал. 1 т.3 от ЗИНЗС съдът е определил първоначален общ режим за изтърпяване на наказанието.

Подсъдимият е осъден да заплати на гражданския ищец – непълнолетната Е. Д. А. със съгласието на особения и представител адвокат Р. обезщетение за причинените и от деянието по чл. 149 ал. 2 т.т. 1 и 4, предл. 1-во, вр. с ал. 1, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК неимуществени вреди в размер на 40 000 (четиридесет хиляди) лева ведно със законната лихва считано от 21.09.20.. година до окончателното изплащане на сумата, а в останалата му част искът е отхвърлен като неоснователен и обезщетение за причинените от деянието по чл. 155б ал. 2, т.2, предл. 1-во, вр. ал. 1 алт. 2-ра, предл. 3-то, вр. чл. 26 ал. 1 НК в размер на 10 000 (десет хиляди) лева неимуществени вреди ведно със законната лихва считано от 01.09.20.. година до окончателното изплащане на сумата. Съдът се е произнесъл и по държавните такси и разноските по делото.

В жалбата на частния обвинител и граждански ищец се сочат доводи за явна несправедливост на наложеното на подсъдимия общо наказание и за несправедливост на присъденото обезщетение. Иска се на същия да бъде наложено наказание в размер на 6 години лишаване от свобода за деянието по чл. 149 НК и 5 години лишаване от свобода за това по чл. 155б от НК като на основание чл. 24 от НК общият размер на наказанието да бъде завишен на 7 години и 6 месеца лишаване от свобода. Иска се и уважаване на претенцията за неимуществени вреди до пълния претендиран размер.

В жалбата на подсъдимия се сочат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на присъдата, за съществени нарушения на процесуалните правила и за явна несправедливост на наложеното наказание. Изтъква се, че в обвинителния акт е интерпертирана фактическа обстановка съгласно самопризнанията на подсъдимия, които са били оттеглени. Тези самопризнания не били подкрепени от други доказателства по делото. Съдът не допуснал до разпит управителя на двете бензиностанции „Г.“ в град С., който да потвърди, че майката на пострадалата не е работила нощни смени, за да може да гледа дъщеря си. Не е изискана справка за работните дни – дневна и нощна смяна на майката на пострадалата – С. В. С... Отказан бил допълнителен разпит на свидетелката С.С., за да бъде тя питана склонно ли е било детето към самонаранявания и имало ли е случаи, когато тя демонстрира своята женска голота пред други мъже в къщата. Направено е искане още за разпит като свидетел при режим на довеждане на Н. Х. С. от град С., който да установи факти от поведението на пострадалата Е. А., а също и на управителя на бензиностанции „Г.“ – С. Н. Х., относно нощните смени на майката на Е.-

С.С.. Първостепенният съд отказал да назначи повторна психиатрична експертиза. Според защитата вещите лица са предубедени, понеже са дали заключение, че твърденията на пострадалата са резултат на осъществения над нея сексуален, физически и психически тормоз. Защитникът предлага една нова експертиза да бъде със задачи посочени в жалбата, а именно: възможно ли е деянието на подсъдимия описано за периода посочен в обвинителния акт да е било осъществено по посочените в акта механизъм, последователност и характер; възможно ли е други причини, освен оказания от подсъдимия тормоз да са довели до самонараняванията на пострадалата. Твърди се, че по делото има други доказателства, които сочат на нейното социално – психическо разстройство; възможно ли е осъществявания контрол от подсъдимия спрямо пострадалата да е причина за нейното поведение и нейните твърдения, за да може тя да се освободи от този контрол. Направено е искане за назначаване на съдебно-медицинска експертиза на подсъдимия, за да се установят белезите от заболяването „вителиго“ по краката и половите му органи. Това било от значение за оценка на показанията на пострадалата.

Направено е искане за отмяна на обжалваната присъда и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен и оправдан. Алтернативно се иска намаляване на наложеното наказание лишаване от свобода с прилагане на института на условното осъждане.

Военно-апелативният съд провери изцяло правилността на присъдата и за да се произнесе взе предвид следното:

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

От 20.. година подс. С. живеел в гр. С. във фактическо съжителство и общо домакинство със св. С. В. С., като през 20.. година двамата сключили граждански брак. Заедно с тях в едно домакинство живеели пострадалата Е. Д. А., дъщеря на С.С. от първия □ брак, родена на .....20.. година и синът на подс. С. от първия му брак - П.С.. Четиримата живеели първоначално в апартамент, намиращ се в гр. С., кв. "...", ..., собственост на бащата на подсъдимия. През 20.. година всички се преместили в друго жилище, намиращо се в гр. С., кв. ".....", ..., също собственост на бащата на С.. През 20.. година П.С. напуснал жилището, тъй като се преместил да учи и живее извън гр. С., а от 20.. година подсъдимият, С.С. и малолетната Е. А. се преместили да живеят в къща, намираща се в гр. С., ул. „"...." № .., собственост на обвиняемия. Е. била ученичка в СУ „.....“ в гр. С., а майка □ С. от 20.. година работела на смени на бензиностанции „.....“ и „Г.“ в гр. С..

От лятото на 20.. година, когато Е. била на седем години, подс. С. започнал да проявява сексуален интерес към нея. Един ден той решил да се възползва от обстоятелството, че св. С.С. е на работа, а синът му П. бил извън дома, като в жилището били само двамата с Е. и я повикал да седне на леглото до него. Започнал да я разпитва как е минал денят □ и едновременно с това я разголвал и опипвал по бедрото и тялото. През следващите дни

подсъдимият продължил с тези свои действия, като отново викал детето до леглото си, прегръщал го и го опипвал по бедрата и тялото. Постепенно във времето интензитетът на действията му се увеличил, случаите зачестили, а действията му станали още по-настойчиви, разнообразни и брутални. Имало периоди от 2-3 седмици до няколко месеца (докато подсъдимият бил в командировка или на работа в Г.), когато Е. не е била подлагана на подобни посегателства, но след това С. отново ги подновявал. Под предлог, че се интересува от успеха ѝ в училище подсъдимият контролирал ежедневието на детето. Когато получила по-ниски оценки в училище, той я нагрубявал и крещял, а по повод на закъснения вечер я биел. С цялостното си поведение подсъдимият демонстрирал, че доминира над детето и властта му по отношение на нейната личност е неограничена, в резултат на което пострадалата се страхувала от него и не смеела да съобщи на никого за сексуалния тормоз упражняван системно над нея. Тя не споделяла и с майка си за това, тъй като С.С. не проявявала особен интерес към дъщеря си и оставила с възпитанието ѝ да се занимава подсъдимият. Физически и психически С. властвал над Е. и ѝ внушавал, че нещата ще се влошат и дори ще я бие, ако не задоволява сексуалните му желания. За да удовлетвори половото си желание, подсъдимият разсъбличал пострадалата, опипвал я, целувал я по лицето, тялото и половия орган, карал я и тя да хваща с ръка члена му и да го масажира, да го целува, вкарвал го в устата ѝ, като действията му завършвали с еякулация. Веднъж С. се опитал да вкара пръст си във вагината ѝ, но се отказал, тъй като детето изкрещяло от изненада и неудобство. Такива действия извършвал по няколко пъти на седмица с кратки периоди на прекъсване, основно когато отсъствал от дома или нямал възможност да бъде насаме с пострадалата.

По време на блудствените действия той включвал телевизионния приемник на канали с порнографско съдържание и заставял детето да гледа заедно с него докато блудствал. Склоняването да наблюдава симулирани полови сношения между лица от еднакъв или различен пол, похотливото показване на човешки полови органи и мастурбация, допълнително агресивно повлияло на емоционалното, интелектуално и социално развитие на неукрепналото психофизически, свръхчувствително и лесно ранимо дете.

Деянията С. извършвал, като използвал положението на зависимост, в което се намирала малолетната спрямо него, в резултат на това, че живеела в дома му, че първоначално съжителствал, а в следствие сключил брак с майка ѝ, която пък от своя страна предоставила на него грижата на детето. Е. изпитвала отвращение, срам, обърканост, безсилие и страх от случващото се, чувствала вина, потиснатост, тъга и тревога. Започнала да се затруднява в подготовката на учебния материал, избягвала контакти с връстниците си, почти не излизала от дома си. Тъй като не изпитвала присъщите за възрастта ѝ радост в ежедневието и се чувствала нещастна и пренебрегната от майка си, решила да привлече вниманието на околните като започнала да се самонаранява. С бръснарско ножче си нанасяла разрези по вътрешната страна на мишниците и предмишниците, бедрата и подбедриците си. Дори когато

някой забележел емоционалното □ състояние и причинените наранявания, Е. не намирала смелост да сподели за преживяното от нея с приятели, родители, класен ръководител или педагогическия съветник, а само ней-общо казвала, че има проблеми в дома си. Едва след като напуснала гр. С. и се преместила да живее заедно със сестра си в гр. София, тя споделила пред нея за действията на подсъдимия. Дори и след това Е. дълго време била психически лабилна и отново се самонаранила.

Основният съд е установил часът от обстоятелствата по делото. Същевременно, поради недостатъчно събиране на доказателствата в пълен обем не са били изяснени конкретни факти от значение за правилното решаване на делото. В съответствие с правомощията си по чл. 316 от НПК въззивната инстанция прие за установени следните нови фактически положения, а именно:

За престъплението по чл. 149 ал. 2 т.т. 1 и 4, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК

1. В края на месец август през 20.. година, на неустановена дата, пострадалата Е. Д. А. живеела в град С. заедно с майка си С.С. и подсъдимия М.С.. Привечер, когато майката на пострадалата и синът на подсъдимия П. не били в къщи Е. А. била в стаята си на леглото. Подсъдимият М.С. влязъл в стаята, седнал до нея на леглото и под предлог, че иска да поговорят я прегърнал и започнал да я опипва по бедрата като придвижил ръката си към половия ѝ орган. Е. се стреснала и му бутнала ръката, при което М.С. прекратил действията и излязъл от стаята.
2. Няколко дни по-късно, на неустановена дата в началото на месец септември 20.. година привечер пострадалата се прибрала у дома от магазина. Подсъдимият бил на леглото си и я извикал да дойде при него. Прегърнал я и отново започнал да я опипва по бедрата. После вкарал ръката си в гащичките на пострадалата. Е. А. се паникьосала и го бутнала и с това действията на подсъдимия били преустановени.
3. В края на месец март през 20.. година, на неустановена дата, подсъдимият М.С. и пострадалата Е. А. били у дома само двамата. Е. лежала на леглото си и си играела на телефона. Подсъдимият дошъл при нея, седнал на леглото и ѝ казал, че иска да си поговорят. После я опипал по бедрата и вкарал ръката си в гащичките ѝ като продължил да я опипва. Е. успяла да го избута, станала и отишла в кухнята, за да избегне по-нататъшните действия на С.. За този случай Е. не споделила с майка си.
4. На неустановена дата в края на 20.. година, около 19.00 часа, подсъдимият С. и пострадалата Е. А. били сами в къщи. Е. лежала на леглото в стаята си. Била облечена по тениска и гащички. С. дошъл в стаята, легнал до нея и започнал да я разпитва как е минал денят ѝ. Едновременно с това започнал да я опипва, първо по бедрата, а след това и по вагината. Е. му казала, че действията му не ѝ харесват и тя се чувства неудобно. Подсъдимият отвърнал, че не и личи опипването от

негова страна да не ѝ харесва. Свалил и гащичките и започнал да я целува по вагината. После я накарал да го опипва по пениса и да целува пениса му, което тя сторила. В следващия момент Е. станала от леглото, бутнала го и му се развикала. С това този инцидент приключил. Пострадалата била уплашена от подсъдимия, който и обяснил, че ако не изпълни желанието му ще започне да се държи зле с нея. Заради това тя изпитвала страх.

5. Няколко дни след предходния случай, в края на 20.. година, на неустановена дата подсъдимият С. и Е. А. отново били сами в къщи. Пострадалата била облечена с блуза и къси гащи. Лежала на леглото, когато подсъдимият С. влязъл в стаята, седнал на леглото и започнал да я опипва по гърдите и по бедрата. Подсъдимият С. се опитал да вкара пръс т във вагината ѝ, но Е. се разкрещяла и той не успял. С това инцидентът приключил. С. отново казал на Е., че ако не изпълнява желанията му няма да са близки и ще се отнася зле с нея, от което тя се страхувала.

за престъплението по чл. 155б ал. 2 т. 2, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК

1. На неустановена дата в края на 20.. година, няколко дни преди случая описан в т. 4 от предходната фактическа обстановка подсъдимият С. извикал пострадалата Е. А. и пуснал на телевизора канал с порнографско съдържание. Наблюдавали полово сношение между мъж и жена. С. и А. гледали сношението по телевизията, като подсъдимият и го обяснявал.
2. На неустановена дата, в края на 20.. година, преди и по време на деянието описано в т. 4 от предходната фактическа обстановка подсъдимият отново пуснал по телевизията порнографски канал, показващ полово сношение между мъж и жена, като едновременно с това извършвал и описаните по-горе действия.

Описаните нови фактически положения настоящата инстанция прие за установени въз основа на цялостно проведено ново съдебно следствие и най-вече въз основа на допълнителните показания на пострадалата Е. А.. В разпита и пред настоящата инстанция, в съдебното заседание на 15.10.2020 година същата конкретизира броя на деянията извършени от подсъдимия спрямо нея, а именно две деяния през 20.. година и три деяния през 20.. година. Досежно гледането на порно канали заедно с подсъдимия Е. изрично твърди, че се сеща за два случая, в които подсъдимият и е показвал порно. Въззивният съд положи усилия и да установи точния брой на деянията на подсъдимия свързани с блудствени действия като ги конкретизира до описаните пет случая. Нито органът на досъдебното производство, нито първостепенният съд, при двукратното разглеждане на делото, не са сторили това. Това нарушение на процесуалните правила е съществено с оглед на разпоредбата на чл. 348 ал. 3 т. 1, понеже е довело до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия. Предвид разпоредбата на чл. 335 ал. 3 от НПК, доколкото повторно са налице условията на чл. 335 ал. 2 във връзка с чл. 348 от НПК настоящият състав на въззивния съд не може да върне делото

за ново разглеждане, а трябва да го реши по същество.

Тук е систематичното място да се обсъдят доводите на защитата на подсъдимия, че в обвинителния акт липсва достатъчно конкретно описание на времето, мястото и начина на осъществяване на изпълнителните деяния и на поведението на пострадалата след тяхното извършване. Защитата настоява, че изпълнителните деяния следва да бъдат детерминирани в максимална степен, доколкото е възможно във всеки един момент и особено мястото, начина и времето на извършване на деянията. Сочи се, че не са изпълнени указанията на Военно-апелативния съд от предходното връщане на делото, прокуратурата се задоволила да препише обвинителния акт от предходното разглеждане на делото в първата инстанция. И в новия обвинителен акт липсва каквато и да е конкретност, понеже се касае за продължаваността и множество деяния без да се описва времето, през което са се случили. Това било особено важно с оглед на обстоятелството, че Е. А. започнала да обърква времето, мястото и часовете на денонощието, през което са извършвани посегателствата върху нея. Отделно от това имало периоди през които подсъдимият е отсъствал по-продължително време от дома си, както и това, че било доказано, че майката на пострадалата работила само дневни смени. Вече беше отбелязано, че въззивната инстанция е съгласна с доводите на защитата, но предвид това, че настоящата инстанция гледа делото за втори път като повторно са налице условията на чл. 335 ал. 2 във връзка с чл. 348 от НПК, то с оглед разпоредбата на чл. 335 ал. 3 от НПК въззивният съд не може да върне делото за ново разглеждане, а следва да реши делото по същество, естествено като се направи възможното, за да се отстранят доколкото е възможно допуснатите от прокуратурата груби процесуални нарушения.

На следващо място, в пледоарията си пред настоящата инстанция, защитата оспорва достоверността на показанията на Е. А.. Свежда довод, че в показанията на пострадалата липсва каквато и да било конкретно описание на деянията по време. Тя обърквала времето, мястото и часовете на денонощието, през които твърди, че върху нея са извършвани посегателства. Описателният характер на показанията на пострадалата не намерил конкретност във времето. Това било важно, за да се съпоставят показанията ѝ с други безспорно установени обстоятелства, като например, че майка ѝ не е работила нощни смени, че подсъдимият е бил многократно в командировки, през което време е отсъствал от дома си и времето през което пострадалата е била във ваканции. Набляга се на факта, че Е. А. не е забелязала впечатляващите белези от болестта „вителиго“ по половия орган на подсъдимия. Заболяването е било налично много преди инкриминирания период от време и при сексуални посегателства като описваните от пострадалата би било забелязано, а тя не описва такива белези по члена на подсъдимия.

Въззивният съд намира, че показанията на пострадалата Е. А. през целия продължителен наказателен процес са последователни и непротиворечиви. Тези показания не могат да бъдат поставени под съмнение

само поради обстоятелството, че тя не ги е конкретизирала точно във времето, а разказва, че сексуалните посегателства спрямо нея са се случвали непрекъснато и многократно във времето. Това излагане на фактите и събитията от страна на пострадалата е пряко свързано с начина на провеждане на разпитите ѝ от страна на органа на досъдебното производство и на първостепенния съд. Вместо да направят необходимото за изясняване на отделните деяния на подсъдимия във времето, те са се задоволили да я разпитват по принцип за действията на подсъдимия. За всичко това пострадалата не носи вина и това не може да постави под съмнение достоверността на показанията ѝ. Настоящата инстанция проведе повторен разпит на Е. А. и установи деянията на подсъдимия по брой и във времето. Установено бе, че са налице пет деяния свързани с блудствени действия и две деяния свързани с наблюдаване на симулирани полови сношения. Тези деяния са описани по-горе, при приетите за установени нови фактически положения. Те са достатъчно конкретизирани като периоди от време, през които са се случили и то въз основа на допълнителния разпит на Е. А. в настоящата инстанция и проведената очна ставка между нея и подсъдимия. Що се отнася до липсата на подробно описание от страна на пострадалата на белезите от болестта „витилиго“ по половия орган на подсъдимия, то това може да се обясни с индивидуалните възприятия от страна на Е.. Тези възприятия са различни за всеки човек и зависят от това дали белезите ще бъдат забелязани, дали ще им бъде обърнато внимание и как ще бъдат запомнени. В този смисъл е и пояснението на експерта доктор Г. (в с.з. на 09.03.2021 година). Липсата на забелязване на тези белези може да се дължи на притесненото психическо състояние на Е. А., обстоятелството, че деянието се е случвало в тъмната част на денонощието в стаята ѝ, която е била затъмнена. Този въпрос е обсъждан от вещите лица от психиатричната и психологична експертиза изслушана от въззивната инстанция в раздела „обсъждане“. „Е. не съобщава за белезите от витилиго, но съобщава за разширените вени на М.. Деянието често се е случвало в тъмната част на денонощието, но и за едно дете едва ли е ясно, че не е нормално да има подобни петна по мъжките полови органи, тъй като не е виждало на живо други такива. Освен това тя съобщава, че е виждала М. гол през годините и от малка е приемала как изглежда за нормално, а и едва ли е гледала внимателно, докато сексуалното малтретиране е траело – децата затварят очи или се отдръпват от случващото се в себе си, докато чакат неприятните действия да свършат и да ги оставят на мира“. Ето защо липсата на подробно описание на белезите от въпросната болест не може да постави под съмнение достоверността на показанията на пострадалата. От значение са няколко фактора, които логично обясняват действията на пострадалата в конкретната ситуация. Най – напред това е възрастта Е. А., когато са започнали посегателствата спрямо нея, а именно седем години. Тогава децата все още нямат развита психична организация, използват по-примитивни защитни психични механизми и са най-уязвими за манипулации от страна на възрастните, които за тях са авторитети и малките се стремят към тяхното одобрение. Следващият фактор е близостта на насилника, в случая пастрок,

който е в ролята на глава на семейството и изпълнява бащината функция. Другият утежняващ фактор е продължителността на насилието, в случая няколко години. Пострадалата е била поставена в ситуация на избор и вътрешен психически конфликт, каквото е и заключението на психиатричната и психологична експертиза.

Е. А. е била обект на психиатрично и психологично изследване от две експертизи: комплексна съдебна психолого-психиатрична експертиза (на л.л. 2 – 11 от том 2-ри на досъдебното производство) и съдебно – психиатрична и психологична експертиза (л.л. 209-219 от внохд № 35/2020 година на Военно-апелативен съд - София), последната назначена по искане на защитата на подсъдимия. Задачите на двете експертизи са били да изследват както свидетелската годност на Е. А. (способността ѝ да възприема правилно фактите и събитията и да дава достоверни обяснения за тях), също интелектуалното ѝ развитие и личностова структура, какви са били механизмите на психологичните преживявания у нея, а също така и възможностите на различни странични фактори да влияят върху мотивацията ѝ да свидетелства и склонността ѝ да преувеличава. Отговорите на двете експертизи (в тях са взели участие различни вещи лица) са еднозначни. Е. А. е с паметови възможности и интелект в границите на възрастовата норма и без психопатологични отклонения. Същата е могла правилно да възприема фактите от значение за делото и да дава достоверни обяснения за тях. Тя е била годна да разбира упражняваното спрямо нея насилие и да противодейства в рамките на възрастовите си възможности. Преживяванията на Е. А. свързани с инкриминираното деяние са психологично разбираеми, обичайни са за възрастта, пола и нетрадиционната житейска ситуация, в която тя се е намирала. Последващата експертиза, изготвена на базата на новосъбраните доказателства от въззивния съд, отговаря, че е напълно възможно деянието описано в обвинителния акт и поддържано от пострадалата в разпита и пред настоящата инстанция да се е случило така, както е описано от нея. Експертите поясняват, че то е много типично, както като последователност на протичане, така и като подход и методи, които насилниците използват, за да малтретират сексуално деца. Относно суицидните опити на Е. А. експертите са уточнили, че преживяването на тормоз и насилие е водещ фактор при формирането на дълбок морален конфликт и депресия и произтичащите самонаранявания и суицидни действия. Обсъден от експертите е и въпросът за така наречения „родителски контрол“ от страна на подсъдимия М.С. спрямо Е. А.. Вещите лица са категорични, че е налице връзка между сексуалната злоупотреба и т.нар. „родителски контрол“. На въпрос № 4 от втората експертиза, дали е налице у Е. А. склонност за преувеличаване на фактите от психиатрична и психологична гледна точка експертите заключават, че в материалите по делото няма данни за склонност у Е. А. към преувеличаване на фактите.

Защитата на подсъдимия оспорва психиатричната и психологична експертиза назначена и изслушана от настоящата инстанция, твърдейки че тя е основана по-скоро на теоретични положения и на чуждестранната практика

като не е интерпретирала конкретния случай задълбочено. Тази експертиза според защитата се позовава изцяло на свидетелските показания и на опита, но вещите лица не са отчели обстоятелството, че е възможно показанията на пострадалата да са недостоверни.

Въззивният съд намира психиатричното изследване на Е. А. от страна на експертите от двете експертизи за изчерпателно и компетентно. Вещите лица са имали за задача да интерпретират събраните по делото данни от психиатрична и психологична гледна точка. Не им е поставяна задача да дават заключение за достоверността на показанията на Е. А.. Това е юридически въпрос. Не може да бъде недостатък на експертизата позоваването на специализирана чуждестранна литература. Експертите са коментирали конкретните факти от значение за делото, като са подкрепяли изводите си с данни от многобройна чуждестранна литература. Тази литература не е случайна, касае изследвания на деца, жертви на сексуално насилие и е във връзка с обсъждания случай.

Неоснователен е доводът на защитата, че вътрешно-личностните конфликти на Е. и желанието ѝ да се премести да живее и учи от град С. в град С. са станали причина за нейната версия за извършено сексуално посегателство. Най-напред не е логично едно дете на възрастта на пострадалата Е. А. да изработва версии за несъществуващо сексуално насилие, които непротиворечиво и последователно да поддържа през един продължителен период от време. Такова дете няма социалния опит и психика за подобно нещо. Затова е достоверен изводът на вещото лице доктор А. (при разпита ѝ в с.з. на 26.05.2021 година, на стр. стр. 7 и 8 от протокола), че „цялостната история, цялостното поведение на Е. е на дете, което показва сериозни проблеми и страдания. Идеята, че тя е симулирала това поведение или по някакъв начин то се е появило, за да предизвика определени действия при възрастните, дори и настоящото съдебно дело, не е така. Става дума за дете, което е малко и което пристъпва към тези действия несъмнено като израз на сериозни проблеми. Вероятността детето да може да произведе подобна клинична картина, разпростряна във времето, с подобни сериозни ситуации на телесно и на психично страдание, е изключително ниска. Начинът, по който тя излага своите затруднения, по който тя разказва за своите преживявания, показват една автентичност, един език, който е присъщ и адекватен за възрастта и средата на детето, показват едно постоянство на основните данни и липса на тенденция те да бъдат преукрасявани и драматизирани“. На следващо място, дори и да има известни незначителни различия при разпитите ѝ в хода на процеса те се дължат на факта, че Е. е пораснала и тя по друг начин вече осъзнава случилото се. Ето защо въззивният съд намира, че показанията на пострадалата Е. А. са достоверни и не са манипулирани.

Неоснователни са твърденията на подсъдимия и неговия защитник, че не е възможно във времето, когато пострадалата описва деянията на подсъдимия, майка и да не си е била у дома, понеже тя не е давала нощни

смени. В тази насока били показанията на управителя на бензиностанцията, където С.С. е работила. Видно от показанията на последната (в с.з. на въззивния съд на 15.10.2020 година) тя е работила на две бензиностанции. От септември 20.. година е работила за около една година на бензиностанция „.....“, а от октомври 20.. година до март или април 20.. година е работила на бензиностанция „Г.“. Тя заявява, че е работила само дневни смени, но се е случвало да замества колеги и да работи и нощни смени. Самата тя заявява, че е давала 5 или 6 нощни смени. Съвсем нормално е майката на Е. да е отсъствала понякога и вечер от къщи и без да е била на работа. Поради това показанията на тази свидетелката не опровергават твърдяното от Е. А., че подсъдимият е извършвал деянията по време, когато майка ѝ не е била в къщи. Свидетелят С. Х. наистина твърди, че С.С. не е давала нощни смени, но това не изключва факта, че същата по заместване е давала нощни смени, когато нейн колега я помоли.

Следва да се обсъдят и показанията на С.С., че не знае за никакви сексуални посегателства от страна на съпруга ѝ спрямо Е. А., както и че тя е убедена, че подобни посегателства не са се случвали. Установява се от нейните показания (в с.з. на 15.10.2020 г.), че въпреки опитите ѝ за по-близки разговори с дъщеря ѝ Е., последната не е споделяла откровено за проблемите си. На въпросите на майка си за потиснатото ѝ настроение Е. е отговаряла, че просто е в депресия. Освен това двете са имали спорове по редица теми свързани с отношенията между мъже и жени. За пръв път през месец август 20.. година Е. пратила съобщение на майка си, в което я пита как е могла да живее с такъв педофил като подсъдимия С.. С.С. отдава промяната в поведението на Е. спрямо нея на влиянието на сестрата на Е. – Ж.. Самата Ж. ревнувала майка си от М. и ѝ поставяла въпроса ребром – или тя и се стра ѝ или М.. С. искала от Е. да и обясни какво се е случвало между нея и М., но тя отказвала да ѝ каже под предлог, че не е готова за подобно нещо. Обяснението на Е. А. на въпроса защо не се оплакала на майка си от действията на М. е, че не ѝ се е оплакала, понеже е знаела, че тя няма да ѝ повярва. Твърди, че ако ѝ се е била оплакала, тя щяла да каже след това на М. и Е. е щяла да си изпати. Е. твърди, че колкото пъти се опитвала да се оплаче на майка си от М., тя впоследствие е казвала на М. и негативните последици са били за Е.. Настоящата инстанция кредитира показанията на Е. А. доколкото и в отговора на въпрос № 5 от психолого-психиатричната експертиза на досъдебното производство се установява, че „преживяванията на Е. свързани с инкриминираното деяние са психологично разбираеми, обичайни за възрастта, пола и нетрадиционната житейска ситуация, в които тя се е намирала“. Нормално е в ситуация, в която майка ѝ С.С. в очите на Е. е била склонна да взема страната на съпруга си, Е. да изпитва страх да ѝ се довери за действията на подсъдимия М.С.. В тази насока, в психиатричната и психологична експертиза изслушана в настоящата инстанция, са коментирани и въпросите за сексуалния тормоз над деца, много често осъществяван от близък на семейството, с когото децата са в отношение на доверие и авторитет. Често това е пастрок или партньор на майката, с когото тя живее, но с когото детето не е в роднински отношения. Експертите са категорични в

обсъждането, че описаното в данните от делото деяние е с типично протичане на сексуално малтретиране над дете, придружено от психологическо манипулиране и съблазняване. „Тази особена близост, която е тайна от майката, същевременно отдалечава детето от майката, задълбочава недоверието и намалява вероятността за споделяне с нея. При опит за отказ се използват и заплахи, чрез използване положението на зависимост и контрол от страна на възрастния над детето.“ Този извод обяснява отчуждението между Е. и майка ѝ С. и защо последната не е била информирана за сексуалните посегателства на съпруга ѝ М. спрямо Е..

Подсъдимият М.С. обяснява пред първостепенния съд (в съдебното заседание на 08 юли 2020 година), че приел Е. като свое дете, когато заживели с майка ѝ С.С.. Случвало се да ѝ чете приказка легнал до нея, а тя го молела да я почесва, което той правил. От това не следвало, че е имал сексуални желания към Е. и отрича такива. В съдебното заседание са огласени и самопризнанията му на досъдебното производство (на л.л. 88 и 89 от том 3 на досъдебното производство). Тези негови обяснения са огласени от състава на съда по реда на чл. 279 ал. 2 във връзка ал. 1 т. 3 от НПК. В тях подсъдимият признава за сексуални желания към Е. А.. Признава още, че двамата са .....“. Няма спомен докато .... с Е.. Всички тези действия подсъдимият извършвал с пострадалата, докато майка ѝ С. е била на работа. След огласяване на обясненията от досъдебното производство (в с.з. пред основния съд на 08.07.2020 г. на л. 166 гърба от нохд № 24/2020 година) подсъдимият М.С. е заявил пред съда, че тези обяснения са резултат от една договорка между него и прокурора, чиято цел е била делото да приключи максимално бързо, за да може М.С. да се върне в А., където си е бил намерил работа. На следващия ден разбрал, че няма да има споразумение, понеже законът не допуска споразумение, за деянието, в което е обвинен той. В съдебното заседание М.С. се е отрекъл от самопризнанията на досъдебното производство. Въпреки отречените самопризнания от подсъдимия настоящата инстанция намира, че основният съд правилно ги е приобщил към доказателствената съвкупност и е основал изводите си и на тях. Тези обяснения са дадени в присъствието на упълномощен от подсъдимия С. защитник (вж. пълномощното и договор за правна помощ на л. 87 от том 3 на ДП) и са подписани както от самия подсъдим, така и от защитника му. Налице са били предпоставките за прочитането им по реда на чл. 279 ал. 2, вр. ал. 1 т. 3, доколкото между обясненията на подсъдимия на досъдебното производство и тези на съдебното следствие са били налице съществени противоречия. Ирелевантно е обстоятелството, че разпитът на М.С. като обвиняем на досъдебното производство страда от същите пороци, от които страдат и свидетелските показания на Е. А. – липса на конкретизация във времето на отделните деяния и разказ, че сексуалните посегателства спрямо Е. са се случвали непрекъснато и многократно във времето. Важното е, че обясненията на С. от досъдебното производство кореспондират с показанията на пострадалата Е. А. относно наличието на сексуални посегателства спрямо последната и склоняването ѝ да наблюдава симулирани полови сношения. Тези обяснения на подсъдимия също сочат на извод, че деянията са били извършени от него.

С цел изчерпателно установяване на обстоятелствата по делото, настоящата инстанция проведе очна ставка между свидетелката Е. А. и подсъдимия М.С. (в съдебното заседание на 25.01.2021 година). Тази очна ставка беше проведена, поради съществени противоречия относно факта извършвал ли е подсъдимият действия на полово удовлетворение по отношение на свидетелката Е. А.. При очната ставка свидетелката А. потвърди, че подсъдимият е извършвал по отношение на нея действия .....“. Твърди още, че М. я е карал „да му .....“ и тя го е правила. По време на очната ставка подсъдимият отрече действия на сексуално удовлетворяване спрямо пострадалата. По - горе вече бяха изложени съображения защо въззивният съд кредитира показанията на Е. А., а именно тяхната последователност и непротиворечивост през целия процес, както на досъдебното производство, така и в съдебната фаза.

И при приетите от настоящата инстанция нови фактически положения изводът на основния съд, че подсъдимият М. А. е осъществил пристъпните състави на чл. 149 ал. 2 т.т. 1 и 4, вр. с чл. 26 ал. 1 и на чл. 155б ал. 2 т. 2, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК е правилен.

По делото не са допуснати други съществени нарушения на процесуалните правила. Въззивният съд удовлетвори всички доказателствени искания на подсъдимия и неговия защитник. Бяха разпитани исканите свидетели С. Н. Х. и Н. Х. С. – племенник на подсъдимия. Свидетелят Н.С. не е бил очевидец на инкриминираните деяния, а и пред него Е. А. не е споделяла за такива. Уважено беше и искането за назначаване на нова психиатрична и психологична експертиза, която беше коментирана по-горе.

За деянието по чл. 149 ал. 2 т.т. 1 и 4, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК подсъдимият е предаден на съд с обвинителния акт и осъден от първостепенния съд да е извършил деянието при продължавано престъпление. След приетите нови фактически положения е очевидно, че двете деяния извършени през 20.. година и трите деяния от 20.. година не са в продължавано престъпление, доколкото между първите две деяния и останалите три такива не е налице признака да са извършени през непродължителни периоди от време. Настоящата инстанция не може да коригира това нарушение, понеже ако раздели деянията на две престъпления ще се стигне до утежняване на положението на подсъдимия. Продължаваното престъпление, независимо от броя на деянията, е едно престъпление, а при две и/или повече престъпления съществува възможността за приложение на чл. 24 от НК, при което има възможност да се увеличи определеното за изтърпяване едно общо наказание за двете престъпления.

Военно-апелативният съд намира, че наложените на подсъдимия М. П. СТ. общо наказание в размер на четири години лишаване от свобода (съответно четири години лишаване от свобода за деянието по чл. 149 ал. 2, т. 1 и т. 4, предл. 1, вр. с ал. 1, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК и три години лишаване от свобода за деянието по чл. 155б ал. 2 т.2, предл. 1, вр. ал. 1, алт.2, предл. 3, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК) са явно несправедливи. Първостепенният съд не е отчел

обстоятелството, че се касае за няколко деяния, които не са със значителен интензитет. Всяко от деянията е преустановявано веднага или почти веднага след като Е. А. е изразявала нежеланието си от продължаването му. Следва да се отчете безспорното обстоятелство, че подсъдимият М.С. се е грижил за пострадалата Е. А. през един значителен период от време (от 20.. година, когато тя е била на три години до началото на 20.. година). С изключение на описаните инкриминирани деяния той се е отнасял към Е. като добър родител, грижейки се за нея в материално отношение и участвайки във възпитанието ѝ. И до ден днешен М.С. е в брак с майката на Е. и двамата живеят заедно. Военно-апелативният съд съобрази и обстоятелството, че пострадалата Е. А. вече не живее при подсъдимия и възможността последният да извърши друго подобно деяние спрямо нея не съществува. Освен това приетите от основния съд като отегчаващи обстоятелства - продължителното време, през което деянията са извършвани, проявената престъпна упоритост и системното и целенасочено поведение са в значителна степен опровергани, предвид и на приетите за установени нови фактически положения.

Поради изложеното настоящата инстанция намира, че превес следва да бъде даден на личната превенция и наказанията за двете деяния следва да бъдат определени в минималния им размер. За деянието по чл. 149 ал. 2, т. 1 и т. 4, предл. 1, вр. с ал. 1, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК в размер на две години лишаване от свобода и за деянието по чл. 155б ал. 2 т.2, предл. 1, вр. ал. 1, алт.2, предл. 3, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК в размер на две години лишаване от свобода. Настоящата инстанция прецени, че изложените смекчаващи обстоятелства не са многобройни в своята съвкупност, нито някое от тях е изключително по своя характер, поради което не се налага наказанието да бъде определяно при условията на чл. 55 от НК.

На основание чл. 23 ал. 1 от НК на подсъдимия М. П. СТ. следва да се определи да изтърпи едно общо наказание в размер на най – тежкото от наложените му, а именно две години лишаване от свобода. Не се налага определеното общо наказание в размер на две години лишаване от свобода да бъде увеличавано по реда на чл. 24 от НК.

Настоящата инстанция съобрази, че подсъдимият не е осъждан, че той и пострадалата Е. А. отдавна не живеят заедно, че С. продължава да бъде в брак и в много добри отношения с майката на пострадалата, че извън инкриминираните деяния, докато са живели заедно, С. е полагал много добри родителски грижи за Е. А., както и, че от довършването на деянието в края на 20.. година до настоящия момент е изминал един немалък период от време. Ето защо съдът прецени, че за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия не се налага той да изтърпява определеното му общо наказание от две години лишаване от свобода ефективно. По тези съображения изтърпяването на наложеното на подсъдимия С. наказание в размер на две години лишаване от свобода следва да бъде отложено с изпитателен срок от три години.

Военно-апелативният съд намира, че присъдените обезщетения за

неимуществени вреди на пострадалата Е. А. в размер на 40 000 (четиридесет хиляди) лева за деянието по чл. 149 ал. 2, т. 1 и т. 4, предл. 1, вр. с ал. 1, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК и в размер на 10 000 (десет хиляди) лева за деянието по чл. 155б ал. 2 т.2, предл. 1, вр. ал. 1, алт.2, предл. 3, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК са прекомерно високи. Съдът не е съобразил, че не се касае за деяния с висок интензитет. След проведеното съдебно следствие във въззивния съд се установи, че се касае за пет деяния, две от които през далечната вече 20.. година и три в края на 20.. година. Всяко от тези деяния е прекратявано от подсъдимия при демонстрирано нежелание от пострадалата то да продължи. Задължително трябва да се съобрази и обстоятелството, че в значителната част от периода на съвместното им съжителство, през периода 20.. – 20.. година подсъдимият и пострадалата са били в много добри отношения. Такива като между баща и дъщеря. Ето защо и при условията на чл. 52 от ЗЗД настоящата инстанция намира, , че следва да бъдат намалени присъдените обезщетения за неимуществени вреди на пострадалата Е. Д. А. в размер на 20 000 (двадесет хиляди) лева за деянието по чл. 149 ал. 2, т. 1 и т. 4, предл. 1, вр. с ал. 1, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК и в размер на 5000 (пет хиляди) лева за деянието по чл. 155б ал. 2 т.2, предл. 1, вр. ал. 1, алт.2, предл. 3, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК. В посочения смисъл въззивният съд счита, че обжалваната присъда следва да бъде изменена.

При разглеждане на делото във Военно-апелативния съд са направени разноси за съдебномедицинска и за съдебно психиатрична и психологична експертиза общо в размер на 2854,58 (две хиляди осемстотин петдесет и четири лева и 58 стотинки). С оглед изхода на делото подсъдимият М. П. СТ. следва да бъде осъден да заплати тази сума на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на ВАпС.

Не са налице други основания за изменение на присъдата, поради което в останалата ѝ част същата следва да бъде потвърдена.

Предвид горното и на основания чл. 337 ал. т.т. 1 и 3 и ал. 3 от НПК съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 7 от 08.07.2020 г. по НОХД № 24/2020 г. **Военен съд – гр. С.** като **намалява размера на наложените наказания лишаване от свобода** на подсъдимия М. П. СТ., както следва:

за деянието по чл. 149 ал. 2, т. 1 и т. 4, предл. 1, вр. с ал. 1, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК в размер на **две години лишаване от свобода**

за деянието по чл. 155б ал. 2 т.2, предл. 1, вр. ал. 1, алт.2, предл. 3, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК в размер на **две години лишаване от свобода.**

На основание чл. 23 ал. 1 от НК **подсъдимият М. П. СТ. да изтърпи едно общо наказание в размер на две години лишаване от свобода.**

На основание чл. 66 ал. 1 от НК **ОТЛАГА** изпълнението на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода с **изпитателен срок от три години**.

ИЗМЕНЯ присъдата в гражданско-осъдителната ѝ част като **намалява** размера на обезщетението за неимуществени вреди, което подсъдимият М. П. СТ. ЕГН ***** следва да заплати на гражданския ищец Е. Д. А. ЕГН ***** **в размер на 20 000 (двадесет хиляди) лева** за деянието по чл. 149 ал. 2, т. 1 и т. 4, предл. 1, вр. с ал. 1, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК и **в размер на 5000 (пет хиляди) лева** за деянието по чл. 155б ал. 2 т.2, предл. 1, вр. ал. 1, алт.2, предл. 3, вр. с чл. 26 ал. 1 от НК.

ОСЪЖДА подсъдимия М. П. СТ. да заплати на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на ВоАпС направените съдебно-деловодни разноси във Военно-апелативния съд в размер на 2854,58 (две хиляди осемстотин петдесет и четири лева и 58 стотинки).

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България, наказателна колегия в петнадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____